

La Campana toca per Àfrica

Lluís-Anton
Baulenas

Escriptor

Una de les novetats literàries més interessants del moment en l'apartat de no ficció és *Blanc bo busca negre pobre*, de l'antropòleg Gustau Nerín, editat per La Campana. Ara mateix ja n'havia parlat molta

gent i la meua modesta opinió (més o menys autoritzada perquè ja he tocat el tema en una novel·la, *Àrea de Servei*, del 2007) no podria afegir gaire a l'acord general (amb matisos) amb la tesi de Nerín. És a dir, la sobrevaloració de la intervenció occidental a l'Àfrica i la sospita que, tot sovint, són més aviat els europeus qui necessiten anar-hi per calmar la consciència que no pas els africans (a la vista dels re-

sultats) per sentir-se ajudats.

Gustau Nerín burxa a fons en la contradicció occidental. Sobretot, en el fet que l'eurocentrisme blanc impossible d'evitar pels cooperants fa que la comprensió del fenomen local africà sigui limitada o inexistent i, per tant, l'èxit aconseguit sigui puntual i no pas continuat. El llibre de Nerín és imprescindible. I només podríem afegir-hi, vist que ell hi passa per da-

munt, que, en el fons, malgrat les distàncies ideològiques i l'evident acció interessada, sovint aconsegueixen millors resultats els missioners, que no pas l'exèrcit de cooperants. I la raó és tan senzilla com clara: un missioner se'n va a l'Àfrica a quedar-s'hi. I així ho interpreten els africans que l'envolten.

Voldria remarcar, d'altra banda, que el llibre de Gustau Nerín no és cap novetat. Ell mateix ja va

publicar el 2006 *Un guàrdia civil a la selva*, on explica una de les històries negres de la presència colonial espanyola a Guinea Equatorial. I en la mateixa línia, hi trobaríem *Pallassos i Monstres*, d'Albert Sánchez Piñol. I *Sóc fill dels Evuzok*, de Lluís Mallart. I fins i tot la simpàtica trilogia d'Alexander McCall, en ficció, protagonitzada per la primera investigadora privada negra i situada a Botswana. Què tenen en comú

tots aquests llibres? El compromís amb l'Àfrica des de diversos punts de vista. I qui es fa càrrec d'aquest compromís? L'Editorial La Campana, que n'accepta el risc i aconsegueix col·locar-lo a l'abast de tots els catalans.

Cal estar orgullosos d'editorials com aquesta, petites, independents, però amb ganes de vendre i amb les idees clares. La Campana, amb el seu interès literari regular i ferm per Àfrica, demostra que allò tan toquejat i rellepat de la "línia editorial" no és una simple expressió. I tot plegats ens n'hem de felicitar.